

[Ejner Kristensen.]

hengiven og trofast hund som en slags familiemedlem. Jeg tror da derfor også, at de fleste hundeejere tillige er hundevenner og som følge deraf forstår at skabe de bedste forhold for deres hunde, ligesom de vedkender sig det ansvar, der følger med at holde hund i et moderne samfund med skyldig hensyntagen til naboer og omgivelserne i øvrigt. Jeg tror derfor, at man i udformningen af lovbestemmelserne angående hundenes indplacering i vor daglige tilværelse skal lægge en vis nænsomhed og tolerance for dagen, så den nytte og glæde, hunde kan være til for menneskene i deres daglige tilværelse, mindst muligt beskæres af udefra kommende lovbestemmelser.

Men når dette er sagt, erkender jeg, at det er rigtigt og nødvendigt at have visse regler for hundehold. Det er sagligt begrundet, ikke mindst under hensyn til den skade, som hunde, der strejfer om, kan forvolde på andre dyr f. eks. Sådanne lovbestemmelser har vi da også haft i en meget lang årrække. Når den højtærede justitsminister med det foreliggende lovforslag foreslår en vis skærpelse af forskellige bestemmelser i den nugældende hundelov, er det netop med henvisning til en statistik over en 5-årig periode over anmeldte overfald af hunde på andre dyr. 3 450 sådanne overfald af omstrejfende hunde er jo i sig selv et stort og beklageligt tal, som enhver sikkert vil bidrage til at nedsætte, om det er muligt. Det er ud fra sådanne oplysninger, man kan tale om hundeplage. Når der gøres opmærksom på, at de 75 pct. af overfaldene er sket i länddistrikterne, ja, så forbavser det i og for sig ikke mig; det er nu engang på landet, på mark og i skov, de store muligheder for overfald findes; det er her, vildtet og dyrene lever.

Som et af midlerne til at begrænse disse hundedejkelser foreslår den højtærede justitsminister i det foreliggende lovforslag, at de årlige afgifter forhøjes, formodentlig ud fra den betragtning, at en forhøjelse i sig selv vil virke i retning af en begrænsning af hundenes antal her i landet og på den måde kan have en præventiv virkning over for disse hundeejere. Man må så forudsætte, at de hundeejere, som er tilbage, er de mennesker, som med størst interesse og forståelse passer og plejer deres hunde

og også har forståelse for det ansvar, som følger med at holde hund.

Forhøjelsen, som andrager 10 kr. for mindre og 20 kr. for større hunde, får ingen praktisk betydning i København, hvor man allerede i henhold til en kommunal afgørelse, som kunne foretages efter den gamle lov, har de nu foreslåede afgiftssatser, men ellers betyder forhøjelserne en fordobling. For landets vedkommende har den hidtidige ordning været den, at den første hund var afgiftsfri. Holdtes der flere hunde, var afgiften 3 kr. for hunde under 42 cm's højde og 5 kr. for større hunde. Det foreslås nu forandret til, at en hund under 42 cm fremdeles skal være afgiftsfri på landet, hvorimod der skal betales 20 kr., hvis den er over 42 cm, og denne ændring betyder jo en forholdsvis større afgiftsforhøjelse på landet end i byerne. Begrundelsen for, at den mindre hund under 42 cm fremdeles skal være afgiftsfri, er, at det er de store hunde, som volder de største skader, og at man derfor må tilstræbe en omlægning af hundeholdet i retning af mindre hunde. Jeg er nu ikke så helt sikker på, at den højtærede justitsminister vil tillægge sig nogen større hæder ved at fremme en sådan udvikling og således gøre Danmark til de små hundes land. Min personlige erfaring er i grunden, at små hunde kan være endog særdeles arrige og bidske, og det er vel også således, at når 2 eller 3 af disse små hunde strejfer om sammen, kan de være særdeles farlige f. eks. for vildtet og for mindre husdyr.

I § 3, stk. 2, er der tillagt kommunalbestyrelserne ret til visse dispensationsafgørelser med hensyn til eftergivelse og reduktion af afgifterne. Jeg er enig i, at disse beføjelser er rimelige og naturlige i mange tilfælde, men jeg er bange for, at afgørelserne i praksis og særlig på landet kan afføde megen irritation og misfornøjelse. Det kan f. eks. blive vanskeligt for kommunalbestyrelserne at afgrænse de tilfælde, hvor dispensation kan gives, og bestemmelserne kan derved komme til at virke som en udhuling af hele afgiftssystemet. Jeg mener bl. a. af denne grund, at det fremdeles burde være en regel, at den første hund på landet var skattefri. Der er nu engang tradition for, at en hund naturligt hører med til en ejendoms husdyr. Formålet